

**Pregó de la Festa Major de Sant Pere
a càrrec de M. Àngels Ollé
Reus, 1994**

La visita de sant Pere

Vet aquí que una vegada sant Pere es va cansar de fer de porter del cel, es va cansar no pas perquè la feina no li agradés; era molt entretinguda, podia fer petar la xerrada amb les ànimes que anaven pujant al cel, i no era gens pesada; ho tenien tot informatitzat, ja no calia omplir a mà les planes del llibre de registre... Era, doncs, una feina molt distreta, i una de les més buscades del cel.

Però -sempre hi ha un però- sant Pere li va demanar a Nostre Senyor que el deixés baixar una temporadeta a la terra.

Nostre Senyor no hi va trobar cap inconvenient, però va voler saber per què volia anar precisament a la terra a descansar. No seria millor buscar algun raconet tranquil del cel?

Sant Pere va explicar a Nostre Senyor que feia una colla d'anys que es mirava la terra des dels núvols i que el seu ofici li demanava fer judicis sobre les ànimes i que aquests de vegades eren molt delicats, perquè sovint no tenia prous coneixements de

les seves vides a la terra.

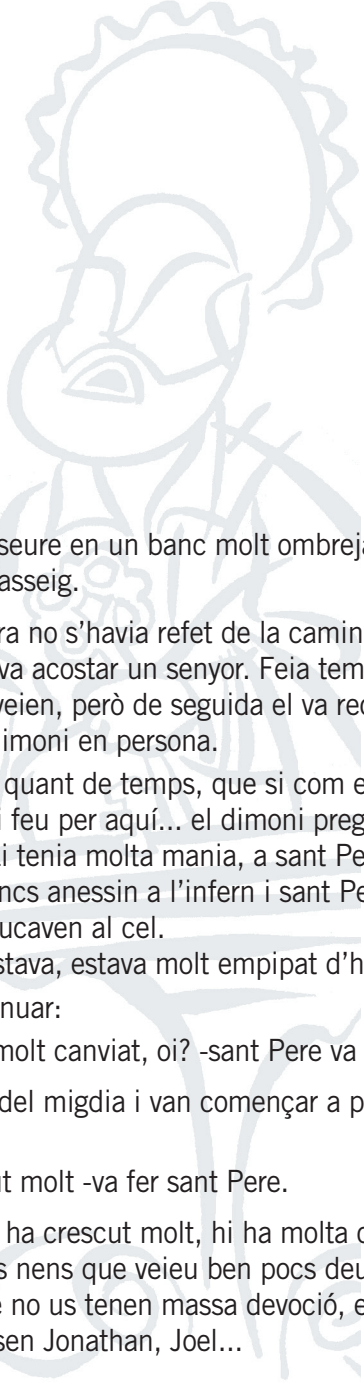
Per altra part, també havia sentit certs rumors pel cel: deien que ell feia els ulls grossos quan trucaven ànimes d'algun dels pobles que el tenien per patró, i especialment si aquestes eren de Reus.

– És que –li va dir sant Pere a Nostre

Senyor- ja ho sabeu, Senyor, els de Reus són molt emprenedors, negociants, aventurers, me n'expliquen cada una! Potser sí que jo me'ls escolto massa! Però des d'aquí dalt només veig que la ciutat ha canviat, s'ha fet gran, quan es fa fosc llueixen molt els llumets dels carrers...

Totes aquestes raons de sant Pere varen convèncer Nostre Senyor i solament li va fer una recomanació: que vigiléss el dimoni, que segur que ja l'estaria esperant per fer-li alguna mala passada.

Sant Pere, així que va arribar a Reus, se'n va anar a la plaça de Prim -va comprovar que en Prim encara era dalt del cavall-, i després se'n va anar a fer un tomb de raval. A mig matí, una mica cansat, es

va asseure en un banc molt ombrejat
d'un passeig.

Encara no s'havia refet de la caminada
que se li va acostar un senyor. Feia temps que
no es veien, però de seguida el va reconèixer:
era el dimoni en persona.

Que si quant de temps, que si com esteu,
que si què hi feu per aquí... el dimoni preguntava
i preguntava. Li tenia molta mania, a sant Pere, perquè ell
volia que tots els reusencs anessin a l'infern i sant Pere deixava passar
quasi bé tots els que trucaven al cel.

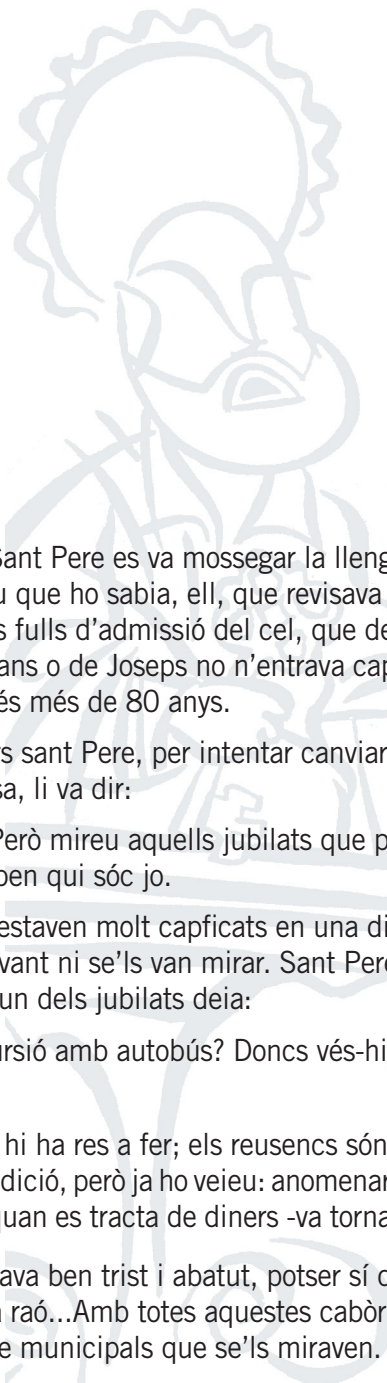
Sant Pere no contestava, estava molt empipat d'haver trobat el dimoni.
Però el dimoni va continuar:

–Ho heu trobat tot molt canviat, oi? -sant Pere va fer que sí amb el cap.

Van tocar les dotze del migdia i van començar a passar criatures que
sortien de l'escola.

– Si Reus ha crescut molt -va fer sant Pere.

– Si, aquesta ciutat ha crescut molt, hi ha molta canalla, però no us
penseu, de tots aquests nens que veieu ben pocs deuen portar el
vostre nom. Es veu que no us tenen massa devoció, els reusencs;
ara als seus fills els posen Jonathan, Joel...

Sant Pere es va mossegar la llengua:
prou que ho sabia, ell, que revisava
tots els fulls d'admissió del cel, que de
Peres Joans o de Joseps no n'entrava cap que
no tingués més de 80 anys.

Llavors sant Pere, per intentar canviar de
conversa, li va dir:

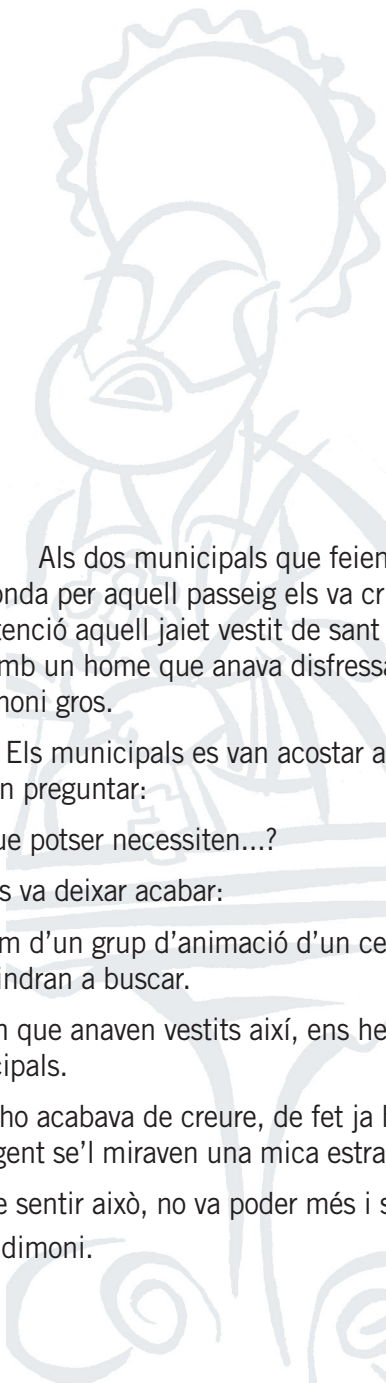
- Però mireu aquells jubilats que passen:
segur que tots saben qui sóc jo.

Els jubilats estaven molt capficats en una discussió, i quan van
passar pel seu davant ni se'ls van mirar. Sant Pere i el dimoni van
poder sentir clarament que un dels jubilats deia:

- No vols venir a l'excursió amb autobús? Doncs vés-hi amb avió! Pagant,
sant Pere canta!

- Creieu-me, Pere, no hi ha res a fer; els reusencs són uns descreguts, us
conserven per patró per tradició, però ja ho veieu: anomenar-vos, allò que es diu
anomenar-vos, solament quan es tracta de diners -va tornar a burxar el dimoni

Sant Pere estava ben trist i abatut, potser sí que aquesta vegada
el dimoni tenia raó...Amb totes aquestes cabòries no va veure una
parella de municipals que se'ls miraven.

Als dos municipals que feien la ronda per aquell passeig els va cridar l'atenció aquell jaiet vestit de sant Pere parlant amb un home que anava disfressat com de dimoni gros.

Els municipals es van acostar al banc i els van preguntar:

- Que potser necessiten...?

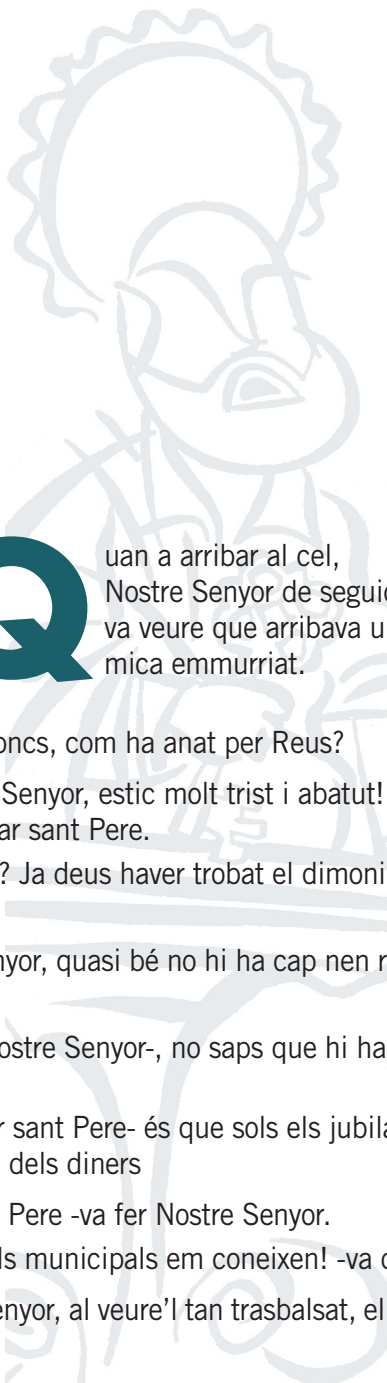
El dimoni no els va deixar acabar:

- No, és que som d'un grup d'animació d'un centre cívic, avui fem la Passió i ara ens vindran a buscar.

- Perdonin, com que anaven vestits així, ens hem estranyat i... -es van disculpar els municipals.

Sant Pere no s'ho acabava de creure, de fet ja havia notat que mentre feia el tomb de raval la gent se'l miraven una mica estranyats i ningú no el saludava.

Però després de sentir això, no va poder més i se'n va tornar al cel, sense ni acomiadar-se del dimoni.

Quan a arribar al cel,
Nostre Senyor de seguida,
va veure que arribava una
mica emmurriat.

- I doncs, com ha anat per Reus?

- Senyor, estic molt trist i abatut! -li va
contestar sant Pere.

- Però, per què? Ja deus haver trobat el dimoni... -li va dir
Nostre Senyor.

-És que, Senyor, quasi bé no hi ha cap nen reusenc que es digui
Pere.

- Però Pere -li va dir Nostre Senyor-, no saps que hi ha molts sants, al cel?
La gent té dret a triar!

- Si però -va continuar sant Pere- és que sols els jubilats m'anomenen i si
ho fan és amb aquella dita dels diners

- S'ha de ser humil, Pere -va fer Nostre Senyor.

-Però si ni els municipals em coneixen! -va dir mig sanglotant.

Nostre senyor, al veure'l tan trasbalsat, el va voler consolar i li
va dir:

- Escolta'm, vols dir que no hi ha cap moment en què els reusencs et recordin com el seu patró? Rumia-hi una mica, repassa totes les festes de l'any...

Sant Pere es va posar a pensar, pensa que pensaràs, fins que va fer un bot i va dir:

- Oh, potser sí, ara recordo que hi ha una vegada a l'any que els de Reus es muden, van tots a la plaça del Mercadal, treuen els Nanos, els Gegants, la Mulassa, els castells, les gralles, tota una corrua d'entremesos i la meva imatge en processó. Quan tots són a la plaça encenen una tronada. Llavors tothom queda parat, callat, garratibat, els reusencs deixen de pensar en la feina, les tristeses i els diners. Per un instant, potser sí que es recorden de mi, perquè tot això ho fan precisament per Sant Pere, el dia del meu sant.

- Ho veus, Pere, una vegada a l'any! Ja sé que no és massa, però veient la vida dels mortals, jo de tu no em queixaria... Pensa que aquí dalt tenim molts sants, però de la majoria ningú no se'n recorda mai! -li va dir Nostre Senyor.

Sant Pere va respirar tranquil. Ja no li podrien retreure que, els de Reus, els fes entrar al cel més de pressa que els altres, i el dimoni es podia quedar amb un bon pam de nas.

Nostre Senyor se'n va anar, tenia molta feina, havia

d'atendre altres assumptes del paradís.

Però així que sant Pere es va trobar tot sol, li va venir un dubte, un dubte molt normal per a un sant que viu als núvols:

- I si un any la pólvora es mulla?

Des de llavors sant Pere no descansa; cada any vigila que els últims dies de juny no plogui, i si ho fa, que no ho faci massa fort.

I el dimoni, què? Doncs el dimoni, com sempre, buscant algun foraster que se l'escolti per dir mal dels de Reus.

Edita: Ajuntament de Reus

Dibuix portada: Faro

Producció i compaginació:
ABandA Comunicació (977) 33 00 72

Imprimeix: AG Rabassa SA

DLT-836-94

Ajuntament de Reus